

**Verdrietig om haar overlijden,
maar dankbaar voor alle liefde en
zorg die wij van haar ontvingen,
nemen wij afscheid van mijn lieve
vrouw, onze zorgzame mam en oma**

**Elisabeth Josephine Gerharda Sentker-Kamhuis
(Lies)
echtgenote van
Hein Sentker**

Zij werd geboren op 31 maart 1929 te Beckum en overleed op 11 september 2000 te Hengelo. We hadden Lies voor het laatst in ons midden op 15 september 2000 in de parochiekerk van de H. Blasius te Beckum, waar na we haar te ruste hebben gelegd op het parochiekerkhof.

Lies was de jongste uit een gezin van acht kinderen. Na de lagere school heeft ze tijdens de oorlogsjaren bij verschillende boerderijen in de huishouding geholpen. De oorlogsjaren hebben een diepe indruk achtergelaten bij Lies. Zelfs tot op het laatst van haar leven heeft ze nog contact gehouden met een aantal joodse onderduikers.

Na het overlijden van haar vader ging ze werken in de kruidenierswinkel van haar moeder. Tot en met haar 65e levensjaar heeft ze zich volledig ingezet voor het reilen en zeilen van de winkel.

In 1962 trouwde ze met Hein Sentker. Samen kregen ze drie kinderen. Ondanks alle drukte rondom de winkel kwam de zorg voor haar gezin op de eerste plaats. Ook de aangetrouwde kinderen en later de kleinkinderen hadden een belangrijke plaats in haar hart. Ze had een speciale band met haar kleinkinderen en gaf ze allemaal een eigen koosnaam.

Lies had een zeer brede interesse voor alles en iedereen. In haar vriendschappen en contacten was ze erg trouw. Belangrijke data en gebeurtenissen vergat ze nooit.

Ze maakte graag uitstapjes met haar gezin. Later toen de kinderen uit huis waren, reed ze samen met Hein, maar ook vaak met vrienden of familie in de omgeving rond, waarbij ze met volle teugen genoot van natuur en landschap. Blaemen en wilde planten hadden haar grote belangstelling. Dit bleek ook uit de rotstuin die ze heeft aangelegd na het sluiten van de winkel.

Haar liefde voor natuur bleek ook uit het feit dat er altijd wel dieren in huis waren. Vooral Bobby, de hond, was altijd dicht bij haar. De kleinkinderen noemden haar niet voor niets 'Oma Bobby'.

Tijdens haar leven heeft ze veel gelukkige, maar ook veel moeilijke tijden gekend. Na het ongeluk van Hein heeft ze het erg zwaar gehad. Ook voor wat betreft haar eigen gezondheid kreeg ze de nodige tegenslagen te verwerken. Tot op het laatst bleef ze positief en wilde ze de moed niet opgeven. Ze zei dan altijd: 'Wie môt toch vedan!'. In haar leven maar vooral tijdens de dieptepunten putte ze veel kracht uit haar geloof. Maria had een speciale plaats in haar hart. Thuis of ergens in een kerk of kapel stak ze vaak een kaarsje aan.

Ondanks haar ziekte hadden we niet verwacht dat we haar al zo snel zouden moeten missen. Plotseling moest ze worden opgenomen in het ziekenhuis. Heel bewust heeft ze het H. Sacrament van de Zieken ontvangen waarna ze vreedig is ingeslapen in het bijzijn van haar man en kinderen.

We zijn blij dat een verder lijden haar bespaard is gebleven, maar ze zal een grote leegte achterlaten. We vertrouwen erop dat ze nu haar plaats heeft gevonden bij Maria.

Wij danken u hartelijk voor al uw belangstelling tijdens de ziekte en na het overlijden van mijn vrouw en onze mam en oma.

*Hein Sentker
Kinderen en kleinkinderen*